

Herre på byen fyller 60

Om advokater er det i tidens løp avgitt så mange ramrende uttrykk for karakteristika at verden etter hvert er blitt sittende igjen med et klart, skal vi si, postulat av standens generelle betydning i samfunnet. Alle vet at «et magert forlik er bedre enn en feit prosess», og de fleste kjenner den berømte tegningen av den lille forsakte klienten som sitter foran den ruvende seierssikre sakfører. «Denne saken skal vi vinne, om det så skal koste Dem hele Deres formue!», sier sakføreren og slår i bordet så blekkhuset skvetter.

Nå, ja. Det er jo også en kjent sak at en ikke skal skjære alle over en kam her i livet. Det er med advokatene som med grisene, som kona sa, det er noen små griser og noen store griser blant advokatene også. Men nå er det vel best jeg begynner å snakke om noe annet før jeg får hele advokatstanden på nakken.

Grunnen til at jeg kom i gang med ovenstående sikkert noe uheldige svartmaling av advokatene var at jeg skulle forsøke å skrive noe om advokat Christopher Frøstrup, som den 23. ds. fyller 60 år, og i den forbindelsen trengte jeg en dyster bakgrunn som jeg kunne projisere en liten solskinnshistorie mot. Det er som kjent en del av pressens oppgave å være «den lille manns vakthund», og ved dette kom jeg for en tid siden bort i en sak ute i den populært kalte «Røyskattlia» i Bamble. Det var en del huseiere som hadde kommet i en alvorlig konflikt med Norsk Hydro. Det avisene kan gjøre i slike saker er i rettferdighetens navn å stille

seg opp på et høyt sted og gneldre og gjør slik at hele landet kan få del i begivenheten. En slik aksjon kan være ganske nyttig og effektiv, men den løser ikke sakens juridiske side. Folkene vendte seg derfor til h.r.advokat Chr. Frøstrup, og han foretok det nødvendige for å sikre de 23 huseieres juridiske interesser.

Da arbeidet var ferdig fikk karene i Bamble regninga, og da ble de stående og klø seg i hue. Den lød på en ganske liten rund sum, og bamblefolka var overbevist om at advokaten hadde glemt å føre på en null eller to. Men advokaten på sin side var beinhard. Han hadde bare beregnet seg et rimelig honorar for det arbeid han hadde utført, og regninga var korrekt. Karene fra Røyskattlia måtte gi seg, og lett forvirret måtte de reise hjem til Bamble og spa-vende en del av sin grunnfestede overbevisning om det kapitalistiske samfunns struktur.

Nå skal en ikke av ovenstående historie trekke den slutning at advokat Frøstrup

er en såkalt «bra mann». Dt ville han antakelig ikke like, og det kan jeg utmerket godt forstå. Personlig ville jeg bli forbanna om noen skulle falle på å kalle meg noe slikt, men en slik grad av følelse forekommer ikke hos adv. Frøstrup. Hans kultiverte og slepne form ville i det høyeste til late ham å bli «ytterst for-tørnet», hvilket i praksis betyr det samme. Kultivert form er nemlig en vesentlig del av advokat Frøstrups apparisjon. Når han kommer nedover Liegaten om morgenen for å gå til kontoret likner han en engelsk skuespiller, og han er i ordets beste forstand en herre på byen. Advokat Frøstrup er ikke egentlig skienmann, selv om han er født i byen. Hans far var innflytter, og advokaten mangler således to generasjoner på å være i den riktige klasse. Likevel har han klart seg bra i Skien. Han er bl. a. formann i styret for Lundetangens Bryggeri og for Skiens Kafehus, og det er like godt som to brede ordensbånd på jakkeslaget. Bortsett fra rettsaker hører en aldri noe om, eller fra, Frøstrup, men det betyr ikke at han hører til de såkalte «stille i landet». Det betyr bare at han hører til Skiens tause skare av innflytelsesrike menn som sitter i kulissene og trekker i trådene, mens andre står ute på scenen og foretar de for saken nødvendige sprell. Men i rettsaker kan advokaten spille for fullt, og der er han rene tryllekunstneren. Med sitt bomsikre kjennskap til Norges lover kan han stå og hysse med 12 paragrafer på en gang, mens han samtidig med et fraværende uttrykk roter i sakens do-

kumenter og konfererer litt med sin klient. Ved sin lange praksis som skrankeadvokat har han selvsagt forlenget gjennomskuet Livets humbug, men en uomtvistelig sans for humor bærer ham antakelig frelst over alle brutne illusjoners skjær. God hjelp har han i denne forbindelsen sannsynligvis også av sin store interesse for Ibsen. Peer Gynt sier som kjent et sted at det gjelder bare til enhver tid å holde seg konform med fornuten i dens nye fase, og det er en praktisk og ganske god leveregel, kanskje særlig for jurister.

Nå har jeg en følelse av at jeg sitter her og skriver og skriver uten å få sagt noe, og mange venter kanskje på at jeg skal komme til en slags konklusjon. La det da være sagt på denne måten: Høyesterettsadvokat Christopher Frøstrup er en mann en aldri hører noe ufordelaktig om. Dette kan logisk sett bety: A) at det ikke er noe ufordelaktig å si om ham. B) at han alltid greier å snu kappen etter vinden slik at den beste siden vender ut.

Da taltale som kjent alltid skal ha tvilens beneficium blir han i dette tilfelle å dømmet bokstav A, og det tror jeg faktisk en kan gjøre med fullgod samvittighet.

B. H.

H.r.adv. Christopher Frøstrup er født i Gjerpen, tok juridikum i 1929, var dommerfullmektig og advokatfullmektig 1930—35, og har drøvet egen sakførervirksomhet i Skien fra 1935. Ble h.r.advokat i 1948. Han var medlem av hovedstyret i Den Norske Advokatforening fra 1961—65, varaformann 1963—65. Fra -52 er han fast forsvarer ved Skien byrett, overformyndet i Skien fra 1945—64, og ellers har han hatt og har en rekke tillitsverv på forskjellige områder.